

bo tuja zemlja lahka! kjer, čakaš, vstajenja, in Gospod Najvišji — tvoj blagi plačnik!

Od Sv. Janža na Dravskem polju se nam poroča, da sta vrla mladeniča-brata Jože in Miha Resek padla na italijanskem bojišču. Jože je bil v 21. letu in je bil zadet v prsa od krogle izdajškega Italijana dne 24. avgusta 1915. Miha pa je padel, star še le komaj 19 let, zadet od granate dne 20. septembra 1916.

Dne 4. oktobra je padel na tirolski fronti vzgleden Marijin družabnik Alfonz Skerbinšek, sin uglednega in obče spoštovanega cerkvenega ključarja in župana Jožeta Skerbinšeka na Prihovi. Bil je od granate zadet in pri priči mrtev. Pridni družini naše srčno sožalje, ljubemu Alfonzu pa trajen spomin v molitvi!

Za domovino so padli iz Dobove pri Brežicah v boju naslednji mladeniči: Alojzij Zokelj, Franc Sečen, Ivan Strojnik, Anton Hotko, Vučajnik Jožef, Jožef Gerjevič. Vseh skupaj do sedaj naznanjenih 30 padlih.

Padel je dne 6. julija severno od mesta Astago, zadet od sovražne granate, vrl mladenič Al. Kraus, doma v Logu pri Sladkigori. Bil je priden vojščak in zaveden Slovenec. Dragi Lójzek, bil nam si vsem ljub in drag tovrst, moja najboljša podpora. Ni ti bilo dano videti dom in svoje, ki si je tako vroče ljubil. Daleč v stran od ljube domovine in nepozabnih staršev počivaš. Spomin na te podžiga nam pogum. Pozdrave iz bojnega polja pošilja F. Herič, kadet-aspirant.

Na italijanskem bojišču je padel junaške smrti težko v glavo zavrt sanitetni vojak Martin Pen, še le 25 let star. Bil je od začetka vojske zmiraj na črti. Po poročilu vojnega kurata je bil pokopan dne 21. septembra pri Sv. Danjelu pri Sežani na Krasu. Dragi sin in brat! Prerano si nas zapustil in se na kraj miru preselil, kjer ni vojske in ne gromenja topov. Onkraj groba ti bo zadonela trobenta angelska.

Prav milo so zapeli braslovški zvonovi za slovo rajnemu možu Francu Ortl, ki je padel za domovino dne 9. avgusta na južnem bojišču. Zapustil je žalujočo ženo s 4 majhnimi otročiči. Bil je dober krščanski oče svoje družini ter ljub vsem drugim ljudem.

Posestnik Jožef Legvart, p. d. Travnjski Gašpar, iz Nove cerkve pri Celju je padel dne 12. junija 1916 v boju na Monte Civa na Laškem v zvestem izpolnjevanju svoje domovinske dolžnosti in je pokopan v skupnem grobu na Monte Triadorahau-ga. Pokojnega so ljubili vsi znanci radi njegove ljubeznivosti, dobrosrčnosti in potrpežljivosti. Bil je več let občinski odbornik in ud kraškega šolskega sveta ter je imel priliko, s pravo srčnostjo in veliko vneto delovati za obči blagor svojega domačega kraja. Ko ga je lani dne 15. maja klicala domovina, šel je z navdušenostjo. Pač težko se je ločil od doma, zapuščajoč skrbno ženo s 6 otroci. Svojim ljubim je skrbno dopisoval. Iz vseh pisem se zrcali njegovo blago srce: prava očetovska skrb, ljubezen do ljube domovine in udanost v voljo Vsemogočnega. Njegova želja, priti na dopust, da bi objel svoje ljube, in pri lepem posestvu potrebno odredil, se mu ni izpolnila. Blagi oče ostane v nepozabnem spominu dobre žene in otrok, mater in sestre ter treh bratov. Srčnega junaka se bodo hvaležno spominjali vsi njegovi znanci.

Iz občine Sv. Jeronim pri Vrškem se nam piše: Dne 8. avgusta je padel na Ruskem-Poljskem Valentin Ferme, star 30 let. Bil je že lansko leto v Galiciji v hudih bojih, posebno dne 9. avgusta ob Dnjestru pri 87. pešpolku. Od tam je bil poklican na italijansko bojišče, kjer se je močno prehladil in bil v bolnišnici nekaj nad tri mesece. Meseca januarja je zopet prišel v Zalec k pešpolku št. 87. Od tam je bil prestavljen v Maribor k pešpolku št. 47, s katerim je šel meseca junija na bojišče, koder je bil pridelen k dunajskim domobranom št. 24, s katerimi se je nekaj tednov junaško bojeval in tako našel dne 8. avgusta častno smrt na bojnem polju, zadet v trebuh. Bil je takoj mrtev, kakor nam je sporočil njegov prijatelj. V Nemčiji zapušča ženo in tri male otroke, kateri je srčno ljubil. Ganljivo je bilo pri slovesu, ko mu je njegova, še ne tri leta stara hčerka venomer klicala, ko je videla da se poslovlja: „Ljubi moj papa, ostani pri meni, ne hodi proč od mene, saj te imam tako rada!“ Rečica je že menila slutiti, da če ga pusti od sebe, ne bo več videla svojega dobrega ateja.

Dne 23. avgusta je dal svoje življenje za cesarja in domovino Anton Luci od 87. pešpolka. Padli je bil posestnik v Vodranem pri Sv. Bolenku. K vojakom je odrinil dne 17. januarja 1916, star 45 let. Prideljen je bil v Kotor; tam je zlolel in v kratkem bil odpeljan v trdnjavske bolnišnice v Kelnju in tam naglo smrti umrl. Bil je priljubljen posestnik, cerkveni ključar pri Sv. Bolenku in občinski odbornik. Zapušča žalujočo ženo in 4 nedoletne otroke. Sin Ivan tudi nosi vojaško suknjo. Ti, ki spiš v prezgodnji groba jami, počivaj mirno!

Iz Podgorja pri Slovenjgradcu je že 22 mož in mladeničev storilo junaško smrt za domovino. Med temi sta tudi dva vzorna in spoštovana vredna mladeniča, sinova veleposestnika Strmčnika. Oba sta se hrabro borila že v letu 1914 na severu proti Rusu, a sedaj pa proti izdajalcu-polentariju. V najlepših letih sta zapustila ta svet ter sta

storila junaško smrt in sicer 26letni Jožef Strmčnik dne 26. julija 1915, 24letni Maksimilijan pa dne 15. septembra 1916. Zalostno je bilo dne 6. oktobra, ko so naši podgorški zvonovi tako milo in otožno naznanjali čeli domači župniji, da je padel na bojnem polju Strmčnikov sin. Bil je vzoren mladenič, zvest in hraber junak. Čela občina žaluje za njim. Marija in sv. Jožef pa naj tolažita sestrice in dobrega brata, ki se še vojskuje na bojnem polju proti sovražnemu polentariju. Ljubi Bog pa naj tolaži dobrega ateja in ljubo mamico. Velika žalost in nesreča jih je zadela, ko jim je vojska že drugega sina odvzela. Duša Maksova se v nebesih med izvoljenimi veseli, truplo pa na bojnem polju spi.

Iz južne Dalmacije se nam poroča, da sta umrla dne 24. septembra ob 6 uri zjutraj Alojzij Kolar, doma iz Pilštanja, in Ljubomir Dogonča, desetnik, Hrvat iz Banata. Oba je ustrelil Madžar-topničar Sapi ob 5. uri zjutraj, ko sta se oba sladko spala. Alojzij Kolar je bil trikrat zadet, Ljubomir Dogonča pa dvakrat. Pokojni Kolar je bil odlikovan s srebrno svetinjo II. razreda. Govoril je do zadnje minute in nas Slovence na pomoč klical. Ker sem bil njegov prijatelj, me je še zadnji trenotek prosil: „Piši domov, pa pozdravi mi vse!“ Slovenci žalujemo za njima, ker sta bila poštena in hrabra vojaka-topničarja. Kolar zapušča očeta, mater in brata. Ljubomir Dogonča je zapustil ženo in enega otroka. Pokopana sta blizu mesta Kotor v Dalmaciji. Bodi jima hrvatska zemlja lahka! Njuno smrt obžalujemo: Stefan Potočnik, doma iz Leveca pri Celju; Ivan Flego, doma iz Zagreba; Jožef Gorjup, doma iz Pilštanja; Ivan Čulk, doma iz St. Jurija ob Taboru; Franc Potočnik, doma iz Konjice; Ivan Zorko, doma iz Kalobija pri Celju; Anton Očko, doma iz Konjice; Andrej Kolarič, doma iz Ormoža.

Življenje je daroval za domovino in cesarja Jurček Sketov iz Dramelj. Padel je na italijanski fronti. Vsi smo ga radi imeli.

Vsem padlim slovenskim junakom naj sveti venca luč!

Državni zbor.

V ponedeljek, dne 23. oktobra, se snidejo na Dunaju načelniki strank, da se posvetujejo o sklicanju državnega zbora. Sliši se, da ministrski predsednik grof Stürgkh ni za sklicanje državnega zbora in da se ne bo uklonil splošni želji, ker ni zaupnik državnega zbora, ampak vladarjev. Pač pa je grof Stürgkh baže voljen, pod gotovimi pogoji sklicati delegacije.

Mira nočejo.

Ker so nastale govoriče, da sta se začeli Nemčija in Rusija pogajati za mir, izjavljajo petrograjska uradna poročila, da so govoriče od prve do zadnje črke neresnične. Ruska vlada vstraja pri svojem sklepu, da se vojskuje do konca.

Italijanski minister Bisolati je izjavil, da se bo vojska nadaljevala, dokler ne bo Nemčija oslabiljena in Avstro-Ogrska kot država unpečena. Kdor danes govori za mir, je veleizdajalec.

Ni še dolgo, da sta pred kratkim v istem smislu govorila tudi angleški in francoski ministrski predsednik Asquith in Briand.

Proti Avstro-Ogrski.

Naši sovražniki so začeli nanovo besneti proti naši državi. Italijanski minister Bisolati je v javnem razgovoru zahteval, da mora vojska trajati, dokler Avstrija ni uničena. Uplivni angleški časnik „Times“ se o tem izjavlja: Avstro-Ogrska mora na korist narodov, na korist Italije in prihodnjega evropskega položaja izginiti.

Zmešnjava na Grškem.

Zmešnjava na Grškem, boj med kraljem in četverosporazumom se nadaljuje. Kralj vlada v Atenah, četverosporazumov zaupnik Venizelos pa se pripravlja, da začne vladati v Solunu. Tudi Venizelos bode imenoval svoje ministre, pobiral davke in sestavljal vojsko. Kralj je moral pred tedni izročiti četverosporazumu ladje, sedaj pa bo moral dati tudi armado razorožiti. Na ta način se jemlje moč postavnemu vladarju in se daje nepostavnemu Venizelosu. Kralj je vedno slabjši, Venizelos močnejši. Toda v Stari Grčiji in med vojaštvom še ima kralj vedno pretežno večino pristašev.

Kitajska in Japonska.

Med Kitajsko in Japonsko je zavladala zopet večja napetost, ker Kitajska noče privoliti v vse za-

hteve Japonske, ki bi rada dobila na Kitajskem vse mogoče gospodarske, politične in vojaške predpraviče. Japonska pomnožuje svoje čete v Mandžuriji.

Kje je „Bremen“?

V Nemčiji je nastal prepir, ali je trgovski podmorski čoln „Bremen“ srečno privozil v Ameriko ali pa ga je ob ameriški obali potopil sovražen torpedo. Oblast se ni odgovorila.

Italijansko bojišče.

Italijani so radi prevelikih izgub bili prisiljeni, že dne 13. oktobra ustaviti svojo osmo ofenzivo, o kateri smo že v zadnji številki poročali. Ofenziva se je pričela dne 1. oktobra s silno artilerijsko predpripravo, ki je trajala do 9. oktobra, ko so se pričeli ogromni infanterijski navali. 32 italijanskih brigad s približno 260.000 možmi je skozi 4 dni skoro noč in dan napadalo našo kraško fronto med Gorico in morjem. Italijanu se tudi v tej osmi ofenzivi kljub silnemu naporu ni posređilo, da bi prodrl proti Trstu. Dosegel je le malenkostne uspehe. Edino pri Novi vasi je zasedel poldrug kilometer kraškega ozemlja, ki ga je strašno drago plačal s smrtjo tisočev in tisočev svojih vojakov. V teh bojih so se posebno zopet proslavili polki našega „železnega zbora“ in sicer pešpolka št. 87 in 47, ter domobrantska pešpolka št. 26 in 27. Junaštvo slovenskih vojakov proslavlja jo celo tuji vojni poročevalci.

Manjši boji se vršijo tudi na Tirolskem.

Zmagovita Borojevičeva armada.

Borojevičeva armada je v osmi soški bitki ostala zmagovita. Bitka se je pričela z artilerijsko predpripravo dne 4. oktobra. Pehotni napadi so se pričeli dne 9. oktobra. Pravi boji so se tedaj končali dne 11. oktobra z uničenjem italijanske 45. divizije. Napadalec je štel 32 brigad. Njegove izgube, ki so ga prisilile, da je boj ustavil, so morale biti naravnost strašne. Sovražnik je v osmi soški bitki zasedel samo 1½ km širok odsek bojne črte pri Novi vasi. Svojemu cilju — Trstu — se s tem Italijani niso še nič približali. Do našega Trsta še imajo 30 km zračne črte.

Slava našim polkom!

Kakor je razvidno iz poročil, ki prihajajo iz kraškega bojišča, so stali v sedanjih zmagovitih bojih proti Lahu zopet staroslavni naši domači polki: št. 87, 47, kranjski domobrantski polk št. 27, naš 26. ter Bosanci in Hrvati. Dasiravno je bila Borojevičeva armada v ogromni manjšini, vendar je naš „železni“ armadni zbor zopet pokazal svojo moč. — Slava našim junakom!

32 brigad proti nam.

Vojni poročevalci opisujejo osmo ofenzivo za skrajno silno, nezasljučna je bila mera te ofenzive. V bivališču neke divizije na Krasu je dne 13. t. m. rekel neki general: „Ta bitka je doslej višek vojne. Ogromna oborožena sila okroglo 260 tisoč italijanskih vojakov se zaletava že 72 ur nepretrgoma proti kraškemu okopu in vedno še bolnajo tisoči topov, ki streljajo že 11 dni in 11 noči brez prestanka.“ — 32 brigad je slo na bojišče in sicer po valovnem načinu, katerega je uporabljal najprvo francoski general Joffre in potem ga je prevzel in še izpopolnil ruski vojskovodja Brusilov. Val za valom nastopi, drug tik za drugim, ozko včlenjeni, vrste se tesne pa globoke in to pot ne prihaja infanterija samo z buzdovanom in bajonetom, ampak ima s seboj tudi strojne puške in celo topove. Ko je prvi bojni dan prijurišala italijanska infanterija v ogromni množini, se je pričel splošen napad na celi kraški planoti, vendar pa so nastala posamezna bojna središča, tako v odseku Mirenskega grada do Nove vasi, v Novi vasi sami, na višinah 208 in 144. Mestoma se je razbil naval že v našem artilerijskem ognju, mestoma so italijanske čete vdrle v naše črte, ali naša infanterija je vstrajala do zadnjega moža, in je navzlic sovražnikovi premoči s proihapadom one Italijane, ki so vdrli, skoro povsod vrgla iz naših jarkov.

Na kraški fronti 1500 topov.

Cel teden je grmel na Krasu iz italijanskih, francoskih in angleških topov, okoli 1500 po številu, peklenko razbijanje vsepovsodi, okoli 200.000 streliv na dan, in ko je bila ta velikanska artilerijska priprava končala svoje delo, je prijurišala infanterija, val za valom, strahovit boj se je vnel, ali ni prirešei onega uspeha, katerega so pričakovali. Ta silni naval je bil odbit, kar naenkrat smo čuli, da je ita-

ljansko bojno delovanje precej opešalo in sledil je konec tega velikanskega naskoka. Italijani niso nič opravili, avstrijski Trst stoji ponosno tam ob morju, zaman upirajo Italijani nanj svoje poželjive oči. In italijanske čete pa bodo stale še vedno pred našimi kraškimi postojankami in skripajo z zobmi, ker ne morejo predreti avstrijskega kroškega zidu in ker italijanska artilerija ne more razbiti varnega zavetja naših čet v kraškem kamnu. . . . Ugoden se je zdel Italijanom baš ta čas za osmo ofenzivo glede na splošni vojni položaj. Naše glavne sile so sedaj na ruski in rumunski fronti zaposlene in Lah ni računal na to, da ima Borojevič zbranih še toliko junakov.

Na vsak meter 15 Lahov.

Pomembna je ozka napadalna fronta dne 13. t. m. v razmerju s številom čet in njihovim položajem. Napadeni odsek Kraške visoke planote je od Lokvice do severnega gorskega roba širok komaj 1 km, a napadli pa so ta prostor 4 italijanski polki, ojačeni z berzaljeri, torej okoli 15.000 mož, tako da pride na vsak meter 15 mož. Visoka planota od severnega roba do Doberdobskega jezera je široka 7-8 km. Prve dni se lahko računa ene divizije na 1 km, za rezerve smemo šteti 2 diviziji, ako se pristetijo še čete v sosednjih napadalnih prostorih, se lahko računa do 20 divizij, to bi dalo skoro do 300.000 bojevnikov. S tako ogromnimi silami so napadali Italijani.

Boji se vršijo noč in dan.

Desetnik Hribnik nam piše dne 13. oktobra iz italijanske fronte:

Srčne pozdrave pošiljamo vsem naročnikom in prijateljem „Slovenskega Gospodarja“ iz južnega bojišča štajerski streli, kateri branimo Lahom pot na Trst. Italijani so pričeli ofenzivo, boji se vršijo noč in dan, niti trenotek ni brez strela, a vsak naskok hrabro odbijemo, to priča čez 50 odklikovanih raznih vrst v dveh tednih in pohvale vrhovnega poveljnika soške fronte, generala Borojeviča. Bodite prepričani, da tudi mi zvesto izpolnjujemo svojo dolžnost za cesarja in domovino. Vse za vero, dom, cesarja! Na svidenje!

Grozen boj z minami.

Slovenski domobranci nam pišejo dne 9. oktobra iz laškega bojišča:

Solnčni dnevi v začetku jeseni se spreminjajo v temo. Rožljanje vojnih trum se nadaljuje, zvoki topov se izgublajo v globoki dolini, žareči trakovi se zbirajo na jasnem nebu, zvezdice postajajo vedno bolj redke, črni dimi vseh topov zakrivajo tresočo se zemljo, izstrelki padajo gosto na tla. Peklensko žveplo prši po naših obrazih. Kaj bo? Trebalo bi nam počitka, da bi se udi, ki so že precej utrujeni od težkih kramпов, odpohili. Dokler sije milo sonce ter sveti dnevna luč, se razlega odmev orodja.

Spet nastopi temna noč, prihaja čas, ko je že treba na poljsko stražo. Topovi se oglašajo vedno naprej, noč postaja zelo nemirna. Delovanje vsega orožja se nadaljuje. Ravno danes pridem prav, da prevzamem povelje poljske straže. Hitro sem zbral par čvrstih fantov, katere je rekla mati Slovenka, ter odpotujem pred našo žično ograjo. Že med potom naš pozdravljajo svinčeneke brzostrelnic. Jaz pa ukazem: „Le naprej, da se izgubimo v bližnjo dolino!“ Kmalu smo bili v zavetju pred ognjem. Tukaj se pa nam gotovo ne more nič pripetiti. Razdelil sem svoje fante v vrsto, jih poučil, kaj imajo storiti, ako trčimo s sovražnikom skupaj.

Vedel sem, da se ne ustraši nobeden in da mi bodo hrabro pomagali. Bili smo gotovi. Dal sem povelje: „Plazite se po trebuhu počasi naprej!“ Svetilne rakete so padale od obeh strani in so nam pokvarile pogled. Laški minski razpoki so divjali vedno hujše, zategadelj sem se pomaknil bolj v bližnjo sovražnih okopov, da se varujemo pred strašnimi italijanskimi minami. Mnogi ne vedo, kaj se lahko zgodi in kaka je smrt, ako te zadene ta morilka. Ubogo truplo raztrga na več koscev ter jih vrže kvišku v zrak. To je najhujša morlna priprava. Ako prituli mimo po zraku, se pogrezne v bližini tebe po več metrov globoko v zemljo in njen zračni pritisk te vrže tako močno ob tla, da pričes popolnoma ob zavest. Kmalu se dvignejo ogromni deli zemlje in kamenja v zrak ter te zakopljejo pod se in sam si ne moreš pomagati. Ako bi ne bilo rešitelja v bližini, moraš izdihniti svojo dušo. Pripeti se tudi, da tresne mimo ob skalo. Skala postane kakor živa, kajti granata jo vzame seboj v zrak ter tuli in žvižga v zraku daleč naokrog.

Slovenskoštajerski fantje nima'o strahu pred temi železnimi ptiči. Tudi laških pešcev se ne bojimo. Z veseljem čakamo, da se ustavi topniški ogenj, potem pa se borimo z bodali. Bajoneti zvenketajo in se bliskajo, zraven pa še piska bojni rog. Le vedno naprej, le naprej!

Vsem čitateljem „Slovenskega Gospodarja“ želimo obilo sreče, dokler se ne snujemo v naši slovenski domovini. Mi se nahajamo že od začetka vojne tukaj, a ostati hočemo do konca. Ako nam ljubi Bog pomaga, nam bo kmalu zadonel zadnji top. — Ivan Mir, desetnik, od Sv. Jurija ob Ščavnici; Al.

Sever iz Ljutomera; Viktor Zamuda in Anton Drobac od Sv. Jurija ob Ščavnici; štabni narednik Fr. Hauptman, čoma od St. Ilja v Slv. gor.; vsi pri 12. poljski stotnji domačega domobranskega pešpolka.

Ogromne italijanske izgube.

Svicaški listi poročajo, da je osma ofenziva na Krasu stala Italijane nenavadno velike žrtve. Italijanski vojni poročevalci soglasno povdarjajo veliko hrabrost avstro-ogrskih čet, ki so s svojim ognjem napadajoče italijanske sile zadržavale in jih prisilile, da so se umikale. Iz italijanskih listov se da posneti, da je okoli 14 infanterijskih polkov izgubilo nad polovico svojega moštva in jih je treba za sedaj vzeti s fronte. Tudi v artilerijskih četah je bilo v primeru s prejšnjimi ofenzivami to pot nerazmerno težkih žrtev. Med vrstami italijanskih poročil se čita, da so nepričakovano velike izgube morale imeti za posledico predčasno prekinjenje, ako že ne konca kraške ofenzive.

Vojni poročevalci trde, da znašajo italijanske izgube poprečno 60-70%. Na vsakih 1000 mož jih je torej padlo 600-700. Strašne izgube so prisilile Laha, da so četrti dan z razmernim mirom prekinili ta svoj generalni juriš. Čutijo posebno svoje častniške izgube.

Vsem italijanskim četam je bilo dano za boj geslo: Najkrajša pot v Trst! Ta najkrajša pot v Trst se je ustavila že pri kraški vasi Nova vas, na tej najkrajši poti je III. italijanska armada izgubila stotisoč mož, samo med Lokvico in Janjami 50.000 na prostoru 4 km.

Rusko bojišče.

Rusi so zadnje dni preteklega tedna zopet pričeli z ofenzivo in sicer v vzhodni Galiciji in v Voliniji, da bi tako pomagali Rumunom, ki morajo bežati iz Sedmograške. Vojni položaj je na ruski fronti trenutno ta-le:

V Voliniji napadajo Rusi zahodno od Luke na črti Pustomity—Svinuhi—Zaturčin—Kisekin. Armada generala Terstjanskega je odbila vse navalne peterske ruskih armadnih zborov.

V vzhodni Galiciji so se navalili Rusi z novimi, svežimi četami na naše postojanke ob spodnjem toku reke Narajovke (pritok Dnjestra zahodno od Zlote Lipe). Središče bojev je kraj Lipnica Dolna. Od tukaj bi Rusi radi prodrli proti Lvovu. Naše čete ruski premoči srečno odločujejo.

V Karpatih so naši med Dornovatro in Kirlibabo vrgli Ruse nekoliko nazaj. V galiskih Karpatih smo zasedli goro Smotrec.

General Brusilov je baje poslal v Besarabijo nad stotisoč mož, ki bi naj šli Rumunom na Sedmograškem na pomoč.

Na Ruskem so mogli proti temu, da bi se morala Rusija brezpogojno držati pogodbe, da ne sme skleniti na lastno roko posebej miru.

Radi mrtvin Rusov prestavili strojno puško.

Vinko Belšak od Male Nedelje, ki služi pri saperskem bataljonu št. 3, piše svojim staršem tako-le:

Dragi starši! Nerad Vam naznanjam svoje stanje, a ker želite vedeti, Vam nekoliko opišem svojo usodo. Dne 31. avgusta zjutraj, ko je vzhajalo sonce, smo prišli od celonočnega dela na poprejšnje mesto. Nismo se še prav razbremenili, ko dobimo povelje za odhod. Vsi smo vzdihnili ob tej neprijetni novici, pa kaj hočete! Čez četrt ure smo se že vlekli v dolgi vrsti iz vasi. Krenili smo proti postojankam, da zasedemo drugo vrsto za hrbtom infanterije. To ni rezerva, ampak ob hudih pritiskih se naredi več bojnih črt, a ta se ni bila izgotovljena. Razvrstili so nas, da čimprej izgotovimo ta primanjkljaj. Zrakoplov je stal nepremično v ruskih višavah ter opazoval gibanje naših čet. Zapazil je tudi nas. Kakor huda burja so privrsile nenadoma na nas sovražne granate, cela salva — šest granat — je padla pet korakov pred menoj in mojim tovarišem na zemljo. Kakor blisk sva popadla na tla. Nekako čez eno minuto sem se začel tipati, ali sem še živ. Vprašal sem najprej tovariša: „Si ranjen?“ A tudi on prvi hip ni mogel odgovoriti, še le čez nekaj časa se mu je izvil počasni: „Ne!“ Nisva se še določila zavedla in že je bila druga salva tu, sami šrapneli. To Vam je bilo treskanje! Zdalj se je začel na nas pravi drum-drum, na prve in zadnje vrste. Bilo je tako strahovito — podobno groznemu potresu — praščanje, da niti puškinega ognja nismo slišali. A to je trajalo dva dni, potem smo se tudi mi vrnili v vas. Kos šrapnela mu je zlomil puškino kopito, pak meni se ni zgodilo nič, le čisto malo me je oprasnilo.

Rusi napadajo z grozno silo, a s tem manjšim uspehom. Imajo tudi Srbe v črti, ker smo mi ujeli nekaj ranjenih. Sam poveljnik oddelka strojne puške mi je pravil, da je povodom nekega napada padlo toliko Rusov pred njegovo strojno puško, da so ovirali razgled ter niso mogli več streljati, ampak so morali puško prestaviti. Zadnji čas malo ponehujejo napadi. — Vas prisrčno pozdravlja Vaš sin Vinko.

Rumunsko bojišče.

Rumuni bežijo iz Sedmograške. Tudi na severnem krilu so jih naši že vrgli do mejnih grebenov. V prostoru pri Bukovini računajo Rumuni na rusko pomoč. Da bi razbremenili tepene Rumune, so pričeli Rusi zopet z ofenzivo v Vzhodni Galiciji in Voliniji, ki pa še dosedaj ni uspela. Na južnem sedmograškem krilu se vršijo večji boji za prelaze pri mestu Hatszeg. V Dobruči mir.

Svicaška poročila pravijo, da je odstopil dosedanji rumunski vrhovni poveljnik general Avarescu z vsem generalnim štabom, očitno radi velikih neuspehov na Sedmograškem. Vrhovno poveljstvo je prevzel zopet kralj Ferdinand sam, ob strani pa mu stoji iz Rusov sestavljeni generalni štab, ki bo torej odslej vodil rumunsko armado, ker je kralj nezmožen in le na videz poveljnik.

Četverosporazum pritiska na Rumunijo, naj podpiše pogodbo, da ne bo sklenila nobenega posebej miru. Iz razpoloženja na Rumunskem pa je razvidno, da večina Rumunov ni navdušena za to.

Naši zasedli zopet tri mesta.

Po zasedenju Sibinja in Brašvega, o katerem smo zadnjič poročali, so naši zadnji teden osvobodili naslednje od Rumunov zasedene glavne kraje Sedmograške: Seps-Szent-György, v gornji dolini reke Alute vzhodno od Barotskega gorovja, Kezty-Vasarhely in Cik-Seréda. Najrodovitnejši in najbolj dragoceni deli našega Sedmograškega so rešeni sovražnega vpada.

Vojni hujskač umrl.

Iz Bukarešte se poroča, da je dne 16. oktobra umrl bivši rumunski minister Filipescu, ki je bil eden najhujših vojnih hujskačev zoper Avstrijo. Filipescu je bil svoj čas v službi naše države, a se je končno prelevil v najhujšega njenega nasprotnika.

Macedonsko bojišče.

Za Bitolj se vršijo srčni boji. Srbi napadajo severno od Nidže-planine (vzhodno od Bitolja), a Francozi pa na obeh straneh železnice Bitolj—Florina. Srbi so na južni strani reke Crna že na nekaterih mestih dosegli srbsko-macedonsko ozemlje.

Francosko bojišče.

V veliki angleško-francoski ofenzivi med rekama Ancre in Somme, ki že traja četrti mesec, se angleško-francoskim četam še vedno ni posrečilo, predreti nemške fronte. Dne 12. oktobra so napravile na imenovani črti glavni naval na nemške postojanke, ki bi naj prinesel odločitev na tem bojišču. Nič manj nego 43 angleško-francoskih divizij, torej poldrugi milijon mož, se je navalilo na Nemce. Toda vse zaman in brezuspešno. Celi kupi mrličev so pokrivali bojišče. Angleška poročila pravijo, da se bo nadaljevala ofenziva angleško-francoskih armad tako dolgo, dokler ne bo ena ali druga sovražna armada popolnoma uničena.

Tedenske novice.

Duhovniške vesti. Župnija Sv. Bollenk na Kogu je dobil č. g. Franc Planinc, provizor istotam; župnija Sv. Jedert nad Laškimi pa je podeljena tamšnjemu provizorju č. g. Jožetu Lončariču. Župniji nastopita dne 1. novembra.

† **Nadučitelj Anton Lajnšic.** V Celju je dne 16. oktobra umrl v 80. letu svoje dobe, po dolgi mučni boleznini, previden s sv. zakramenti, Anton Lajnšic, nadučitelj v pokoju, imejtelj zaslužne svetinje za 40-letno zvesto službovanje, in častni občan občine Sv. Martin v Rožni dolini. Rajni je bil oče v. l. g. Antona Lajnšica, župnika pri Sv. Martinu pri Vurbergu, in g. dr. F. Lajnšica, c. kr. komisarja na mariborskem okrajnem glavarstvu. Pogreb se je vršil v Ce-